

[Søren Anderson.]

men derimod mere på den menneskelige side af sagen. Den kan man ikke skubbe til side. I det rastløse samfund, vi lever i, hvor vi har en tendens til hver især at føle, at vi har så travlt, og i det hele taget med det stigende antal gamle i vort samfund, også procentuelt, vil dette problem ganske givet vokse, og de gamle ønsker længst muligt at være i forbindelse med det pulserende liv. Jeg tror derfor ikke, at den tidligere tendens — som dog nu er ved at forsvinde — til, at de gamle absolut skulle bo i bestemte karreer, gader eller kvarterer, har været rigtig. Jeg tror tværtimod, det var rigtigere, hvis man ved planlægning af nybyggeri skabte lejligheder til ældre sammen med de yngre årgange.

Jeg skal imidlertid afstå fra i øvrigt at komme ind på problemet velfærdsforanstaltninger; derimod vil jeg føre talen over på det, at man i forbindelse med arbejdsmarkedet og næsten med arbejdsmarkedet i spidsen, inden man er færdig med spørgsmålet om folkepensionen, er begyndt på en overbygning på folkepensionen, nemlig ATP. Fra det øjeblik de aftaler imellem arbejdsmarkedets parter lovfæstedes, måtte det stå klart, at her savnedes en helhedsløsning. De forslag, der hidtil er kommet frem, synes jeg ikke er acceptable. Man kan ikke pille erhvervslivets ungdom ud og så lade erhvervenes folk sejle deres egen sø og betale deres egen pension som isoleret foretagende. Man kan det navnlig ikke under hensyn til den udvikling, der finder sted, og de store strukturændringer, vi oplever inden for erhvervslivet, vi kan også sige den usikkerhed, der med disse hersker i vide kredse. Vi må tilstræbe en samlet løsning, enkelt, centralt administreret, af problemet som helhed. Jeg vil også spørge, hvor langt man er nået i det nu politisk supplerede tjenestemandsudvalg, som arbejder med de problemer. Jeg håber ikke, det er noget, som skal skubbes ud i en meget fjern fremtid. Fra vort partis side lægger vi stor vægt på, at vi får disse problemer løst som en virkelig helhed.

Sidste års reformarbejde bragte betydelige forbedringer inden for vor invalidelovgivning. Den hjælpelovgivning, der nu ligger til behandling og bliver gennemført i det høje ting, samt udbygningen af revalide-

ringsordningen rummer jo vide muligheder, men tilbage vil også i fremtiden være et stort antal mennesker, for hvilke invalideloven, dens opbygning, dens satser, må betragtes som en retfærdighedslovgivning. Størrelsen af det hele ser man af det vældige budget på 1 milliard kr., men det er jo nok muligt, at dette beløb ved hjælp af de før omtalte love siden snarere vil blive reduceret.

Det store spørgsmål er, om man har grebet invalideproblemet og invalidelovgivningen rigtigt an. Vi synes, at den nye invalidelov indeholder meget godt, er et meget betydeligt fremskridt, men vi finder, at ægtefælleindtægterne ikke er behandlet rigtigt, at de fortsat behandles for hårdt. Navnlig hårdt føles det, hvor det er hustruindtægter, det drejer sig om. Vi stillede fra venstres side et forslag under sagens behandling sidste år. Vi vandt megen sympati for det, men fik ingen resultater, og det var jo resultater, vi helst ville have haft. Vi kan se det uheldige i, at i intervallet fra 12.000-13.000 op til 19.000 kr.s skattepligtig indtægt forsvinder hele invalidepensionen, når ægtefællen tjener nævnte beløb. Det animerer da ikke meget en kone, der har en syg mand, til at tage ud og gøre et arbejde, når resultatet er, at invalidepensionen forsvinder. Vi håber, at de synspunkter vil blive nøjere overvejet, og at man vil komme til et resultat; ellers vil vi fra vort partis side til rette tid igen tage problemet frem.

Forlader man pensionsområdet og ser på den almindelige offentlige forsyrg, bemærker man med glæde, at her er der ingen stigning. Jeg ved vel, at grunden bl. a. er, at man har taget en række områder ud og skabt særlovgivning på disse områder, men det er jo også ret naturligt og logisk, at den gode beskæftigelse også har sin store andel heri.

Det er dog iøjnespringende, at under det samme felt, den offentlige forsyrg, er der betydelig vækst i en post, der hedder „Underholdsbidrag og barselfærd m. v. til børn født uden for ægteskab“. Man skulle i og for sig tro, at den gode beskæftigelse, også gjorde det lettere at inddrive disse penge. Jeg ved ikke, om den fulde refusionsprocent, som man har her, kan være medvirkende til, at man ikke er ihærdig nok, når underholdsbidraget skal inddrives. Men